

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 13. septembra 2016*

„Arbitrážna doložka — Zmluva o dodávke elektriny CNT(2009) č. 137 — Regionálny poplatok platený Parlamentom, ktorý žalobkyňa odvádza na Région de Bruxelles-Capitale (región Brusel — hlavné mesto) a ktorý sa vypočítava na základe kapacity rezervovanej pre Parlament — Neexistencia zmluvnej povinnosti — Neexistencia povinnosti, ktorá by vyplývala z ustanovení uplatniteľného vnútroštátneho práva“

Vo veci T-384/15,

EDF Luminus, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: D. Verhoeven a O. Vanden Berghe, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: L. Darie a P. Biström, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorého v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: F. Clotuche-Duvieusart a I. Martínez del Peral, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je žaloba podaná na základe článku 272 ZFEÚ a smerujúca k zaviazaniu Parlamentu, aby žalobkyni zaplatil sumu 439 672,95 eura, zvýšenej o úroky, ktorá zodpovedá výške regionálneho poplatku za elektrinu, ktorý žalobkyňa odvádza na Région de Bruxelles-Capitale [región Brusel – hlavné mesto] a ktorý sa vypočítava na základe kapacity rezervovanej pre Parlament,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni (spravodajca) a L. Madise,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

* Jazyk konania: francúzština.

Uznesenie

Právny rámec

O práve Únie

- 1 Podľa článku 343 ZFEÚ a článku 191 AE Európska únia a Európske spoločenstvo pre atómovú energiu požívajú na území členských štátov výsady a imunity nevyhnutné na plnenie ich úloh za podmienok stanovených v Protokole z 8. apríla 1965 o výsadách a imunitách Európskej únie, ktorý bol pôvodne prílohou k Zmluve o vytvorení spoločnej Rady a spoločnej Komisie Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES 1967, 152, s. 13), neskôr podľa Lisabonskej zmluvy prílohou k Zmluve o EÚ, Zmluve o FEÚ a Zmluve o ESAE (ďalej len „protokol“).

- 2 Článok 3 protokolu stanovuje:

„Únia, jej aktíva, príjmy a iný majetok sú oslobodené od všetkých priamych daní.

Vlády členských štátov prijímú vo všetkých prípadoch, ktoré to pripúšťajú, vhodné opatrenia k navráteniu alebo náhrade súm nepriamych daní a poplatkov z predaja, zahrnutých v cenách hnutelného či nehnuteľného majetku, ak Únia vykoná pre svoje úradné účely nákupy väčšieho rozsahu, pričom cena tieto dane zahŕňa. Tieto ustanovenia sa však nepoužijú tak, aby svojím účinkom narušovali hospodársku súťaž v Únii.

Vyňatie sa nevzťahuje na dane, dávky a poplatky, ktoré výlučne zodpovedajú úhradám za verejnoprospešné služby.“

O belgickom práve

- 3 Ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 19 juillet 2001 relative à l'organisation du marché de l'électricité en Région de Bruxelles-Capitale (nariadenie regiónu Brusel – hlavné mesto, Belgicko, o organizácii trhu s elektrinou v regióne Brusel – hlavné mesto) z 19. júla 2001 (*Moniteur belge* zo 17. novembra 2001, s. 39135, ďalej len „nariadenie o elektrine“), vo svojom článku 26 stanovuje:

„§ 1 Udelením povolenia na dodávky vydaného na základe článku 21 vzniká právo vyberať od fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá má toto povolenie a ktorá je ďalej označená ako poplatník, mesačný poplatok.

...

§ 3 Poplatok sa vypočíta na základe kapacity, ktorú majú k dispozícii oprávnení koneční odberatelia prostredníctvom sietí, prípojok a priamych vedení do 70 kV v odberných miestach nachádzajúcich sa v regióne Brusel – hlavné mesto. Pre odberateľov zo sietí vysokého napätia poskytovaná kapacita je hodnota hlavného ističa. Tá sa rovná maximálnej kapacite vyjadrenej v kVa, ktorá sa poskytuje na základe zmluvy o pripojení. Pokiaľ sa neuvádza v zmluve o pripojení alebo v prípade prekročenia odobranej kapacity v porovnaní k maximálnou kapacitou rezervovanou podľa zmluvy o pripojení, hodnota hlavného ističa pripojenia sa rovná maximálnej kapacite vyjadrenej v kVa, ktorá sa odobrala počas predchádzajúcich tridsiatich šiestich mesiacov, vynásobenému koeficientom 1,2.

...

§ 4 Mesačný poplatok je stanovený na 0,67 eura za kVa pri vysokom napätí.

...

Táto suma sa každoročne prispôsobuje indexu spotrebiteľských cien v Kráľovstve. ...

§ 5 Vláda stanoví vykonávacie opatrenia k tomuto článku. Môže predovšetkým uložiť prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, prevádzkovateľovi regionálnej prenosovej sústavy a užívateľom priamych rozvodov, aby jej poskytli údaje potrebné na výber poplatku.

Vláda môže poveriť prevádzkovateľa distribučnej sústavy, aby zaslal poplatníkom výmer poplatku. Vo výmere sa uvádza predovšetkým údaj o období, za ktoré sa poplatok vymeriava, základ pre výpočet, sadzba, splatnosť a spôsob úhrady poplatku. Zaslaním alebo nezaslaním tohto výmeru však nie sú dotknuté práva a povinnosti poplatníkov.

§ 6 Poplatok sa vyberá a vymáha podľa pravidiel stanovených v kapitole VI nariadenia z 23. júla 1992 o regionálnej dani zaťažujúcej osoby užívajúce budovy a vlastníkov vecných práv k určitým nehnuteľnostiam. Lehota na uhradenie poplatku sa však stanoví podľa odseku 3 tohto článku.

...“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 4 Európsky parlament 10. júla 2009 podpísal zmluvu s označením CNT(2009) č. 137 (ďalej len „zmluva“) o dodávke zelenej elektriny do budov Európskeho parlamentu, nachádzajúcich sa v bruselskom regióne, so žalobkyňou – spoločnosťou EDF Luminus. Zmluva nadobudla účinnosť v deň, keď žalobkyňa začala elektrinu skutočne dodávať, a mala zostať v platnosti počas obdobia dvoch rokov. Dodatkom podpísaným 15. júla 2011 bola zmluva obnovená na obdobie jedného roka, a to do 31. júla 2012.
- 5 Listom z 13. mája 2011 žalobkyňa oznámila Parlamentu, že je do budúcnosti povinná účtovať mu poplatok za dodávky elektriny stanovený v článku 26 nariadenia o elektrine (ďalej len „poplatok“), a okrem toho požaduje, aby jej Parlament tento poplatok uhradil späťne za obdobie odo dňa nadobudnutia účinnosti zmluvy. Žalobkyňa tento poplatok, ktorý od roku 2009 platila regiónu Brusel – hlavné mesto, dovtedy Parlamentu neúčtovala.
- 6 Po tom, ako Parlament odmietol tejto žiadosti vyhovieť, mu žalobkyňa systematicky zasielala dva typy faktúr, jedny týkajúce sa výhradne poplatku, druhé týkajúce sa nespochybných prvkov dodávky elektriny. Parlament uhradil faktúry druhého typu a odmietal uhrádzať faktúry prvého typu.
- 7 Po ďalšej žiadosti o zaplatenie poplatku a po ďalšom odmietnutí tejto žiadosti žalobkyňa podala prejednávajúcu žalobu.
- 8 Žalobkyňa takisto podala žalobu na Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofónny Súd prvého stupňa v Bruseli), ktorou sa domáhala, aby jej región Brusel – hlavné mesto vrátil poplatok, ktorý mu zaplatila.
- 9 Okrem toho Európska komisia 4. apríla 2014 podala podľa článku 258 ZFEÚ žalobu o nesplnenie povinnosti proti Belgickému kráľovstvu. Rozsudkom zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), Súdny dvor rozhodol, že Belgické kráľovstvo si tým, že nepriznalo inštitúciám Únie oslobodenie v súvislosti s poplatkom stanoveným v článku 26 nariadenia o elektrine, a tým, že bráni vráteniu tohto poplatku vybraného regiónom Brusel – hlavné mesto, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 3 druhého odseku protokolu.

Návrhy účastníkov konania a konanie

- 10 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zaviazal Parlament, aby jej zaplatil sumu 439 672,95 eura,
 - zaviazal Parlament, aby jej zaplatil zmluvné úroky z tejto sumy, a to odo dňa splatnosti faktúr,
 - zaviazal Parlament na náhradu trov konania.
- 11 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:
- určil, že prejednávaná žaloba sa v nadväznosti na rozsudok zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), stala bezpredmetnou,
 - subsidiárne zamietol žalobu ako zjavne nedôvodnú,
 - rozhodol, že región Brusel – hlavné mesto je povinný vrátiť žalobkyni požadovanú sumu,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.
- 12 Žalobkyňa spresňuje, že žalobu podáva „preto, lebo v konaní začatom pred Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofónny Súd prvého stupňa v Bruseli) by si nemohla vymôcť vrátenie [poplatku] od regiónu Brusel – hlavné mesto“.
- 13 Komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Parlamentu. Rozhodnutím predsedu druhej komory Všeobecného súdu zo 16. februára 2016 sa Komisii povolil vstup do konania o prejednávanej veci ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu Parlamentu.
- 14 Predseda druhej komory Všeobecného súdu rozhodol podľa článku 69 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu o prerušení konania až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci C-163/14, Komisia/Belgicko. Konanie bolo obnovené 14. januára 2016 v čase vyhlásenia rozsudku v tejto veci.
- 15 Parlament podal svoje vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 22. marca 2016. V tomto vyjadrení sa predovšetkým odvolával na rozsudok zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4).
- 16 V rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania Všeobecný súd vyzval žalobkyňu a Komisiu, aby predložili svoje pripomienky k dôsledkom, ktoré by sa mali z tohto rozsudku vyvodiť pre prejednanú vec. Žalobkyňa a Komisia predložili svoje pripomienky v stanovenej lehote.

Právny stav

- 17 Podľa článku 126 rokovacieho poriadku ak Všeobecný súd zjavne nie je príslušný rozhodnúť o žalobe alebo ak je žaloba zjavne neprípustná či zjavne bez právneho základu, na návrh sudcu spravodajcu môže kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením bez ďalšieho konania.
- 18 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd považuje za dostatočne oboznámený so spisovým materiálom a rozhodol, že nie je potrebné pokračovať v konaní.
- 19 V prvom rade treba preskúmať návrhy Parlamentu, aby Všeobecný súd rozhodol, že nie je potrebné rozhodnúť vo veci samej.

O návrhu, že nie je potrebné rozhodnúť vo veci samej

- 20 Parlament na základe rozsudku zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), navrhuje, že nie je potrebné rozhodnúť vo veci samej. Uvádza, že poplatky neoprávnene vybrané regiónom Brusel – hlavné mesto musia byť podľa tohto rozsudku nevyhnutne vrátené žalobkyni, takže už nie je dôvodné, aby žalobkyňa požadovala od Parlamentu zaplatenie súm zodpovedajúcich týmto poplatkom.
- 21 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci prejednávaneho sporu, predloženého na základe zmluvy uzatvorenej medzi Parlamentom a žalobkyňou, žalobkyňa navrhuje zaviazať Parlament, aby jej zaplatil sumu zodpovedajúcu poplatku, ktorý odviedla regiónu Brusel – hlavné mesto a ktorý bol vypočítaný na základe kapacity, ktorú má Parlament podľa uvedenej zmluvy k dispozícii, a tiež zmluvné úroky z tejto sumy.
- 22 Aj keby vrátenie uvedených súm žalobkyni regiónom Brusel – hlavné mesto, ktorý nie je účastníkom ani tohto sporu, ani uvedenej zmluvy, umožňovalo dospieť k záveru, že záujem žalobkyne na konaní v rámci tohto sporu zanikol, v každom prípade však treba konštatovať, že Parlament a Komisia nepreukazujú, a dokonca ani netvrdia, že k vráteniu požadovaných súm, vrátane zmluvných úrokov došlo alebo že má žalobkyňa z tohto dôvodu pohľadávku voči regiónu Brusel – hlavné mesto. Takáto pohľadávka by mohla napríklad vyplývať z rozsudku Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofónny Súd prvého stupňa v Bruseli), ktorým by sa rozhodlo o žalobe, ktorú naň podala žalobkyňa (pozri bod 8 vyššie). Vo svojich pripomienkach predložených 10. mája 2016 v reakcii na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, uvedeného v bode 16 vyššie, žalobkyňa uvádza, že k tomuto dňu región Brusel – hlavné mesto „jej odmietol vrátiť sporné zaplatené poplatky, a to napriek vydanému rozsudku C-163/14“.
- 23 Pre úplnosť treba uviesť, že hoci Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), rozhodol, že Belgické kráľovstvo si tým, že inštitúciám Únie nepriznalo oslobodenie v súvislosti s poplatkom stanoveným v článku 26 nariadenia o elektrine v regióne Brusel – hlavné mesto, a tým, že bráni vráteniu tohto poplatku vybraného regiónom Brusel – hlavné mesto, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 3 druhého odseku protokolu, nariadenie o elektrine zostáva v platnosti vo vyššie uvedenom znení dovtedy, kým Belgické kráľovstvo tento rozsudok nevykonalo. Parlament však nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by umožňoval dospieť k záveru, že uplatniteľné právo bolo k dnešnému dňu zmenené a doplnené.
- 24 Z uvedeného vyplýva, že táto žaloba nie je bezpredmetná, lebo záujem žalobkyne na konaní nezanikol, takže nie je dôvodné vyhovieť návrhu, že nie je potrebné rozhodnúť vo veci samej, predloženému Parlamentom.

O dôvodnosti žaloby

- 25 Na podporu svojich návrhov predložených na základe článku 272 ZFEÚ žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody založené po prvé na porušení Parlamentom jeho zmluvných povinností, po druhé na porušení ustanovení článku 26 nariadenia o elektrine a nakoniec po tretie na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

O prvom žalobnom dôvode

- 26 Žalobkyňa tvrdí, že zmluva jej umožňuje požadovať od Parlamentu zaplatenie poplatku.
- 27 Najprv treba uviesť, že zmluva nestanovuje, že sa má poplatok účtovať Parlamentu. Predovšetkým v prílohe 2 zmluvy, v ktorej sa uvádzajú spôsoby výpočtu ceny za dodávku elektriny, nie je uvedený žiadny odkaz na poplatok.

- 28 Okrem toho podľa ustanovení bodu 3.2 článku 3 zmluvy „ceny sa stanovujú so zreteľom na skutočnosť, že európske inštitúcie sú oslobodené od ciel, nepriamych daní a poplatkov z predaja, a to najmä od dane z pridanej hodnoty (DPH)“.
- 29 V tom istom bode 3.2 zmluvy sa spresňuje, že „nemožno účtovať dane, dávky a ďalšie regionálne a federálne poplatky“.
- 30 Možno teda dospieť k záveru, že uvedená zmluva nestanovuje žiadnu povinnosť, na základe ktorej by Parlament musel platiť poplatok, ktorý sa vypočítal na základe kapacity, ktorá sa mu rezervovala podľa zmluvy.
- 31 Treba dodať, že podľa článku 19 zmluvy sa táto zmluva „spravuje belgickými zákonmi a v súlade s týmito zákonmi sa uplatňuje a vykladá v prípade, že daná otázka nie je upravená právnymi predpismi [Únie], vrátane nariadenia o rozpočtových pravidlách“. Znenie zmluvy by sa teda malo vykladať v prvom rade podľa práva Únie.
- 32 V rozsudku zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4, bod 39), však Súdny dvor rozhodol, že poplatok treba považovať za nepriamu daň, na ktorú sa vzťahuje článok 3 druhý odsek protokolu.
- 33 Odkaz na „nepriame dane“ v zmluve, a najmä v jej bode 3.2 treba teda chápať tak, že zahŕňa aj poplatok. To potvrdzuje, že zmluvné strany zamýšľali oslobodiť Parlament od jeho platenia.
- 34 Treba dodať, že dodatok k zmluve, uzavretý 15. júla 2011, sa nijako nedotýka povinností zmluvných strán, pokiaľ ide o platenie poplatku.
- 35 Záver, ku ktorému Všeobecný súd dospel v bode 33 vyššie, nemôže byť spochybnený tvrdeniami, ktoré okrem iných uvádza žalobkyňa.
- 36 Po prvé skutočnosť, že bod 8.1 zmluvy v článku 8, nazvanom „Daňové ustanovenia“, stanovuje, že „za dodržanie daňových ustanovení, ktoré sa naň vzťahujú, je zodpovedný sám zmluvný partner“, neumožňuje dospieť k záveru o existencii povinnosti Parlamentu platiť poplatok jeho zmluvnému partnerovi, t. j. žalobkyni.
- 37 Po druhé odkaz na zvýšenie cien súvisiace s „distribúciou“ v odseku 2 prílohy 2 uvedenej zmluvy neumožňuje, so zreteľom na všeobecnú systematiku zmluvy, a najmä na ustanovenia vyššie citovaného bodu 3.2, dospieť k záveru o existencii povinnosti Parlamentu platiť poplatok jeho zmluvnému partnerovi, čiže žalobkyni.
- 38 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť ako zjavne nedôvodný.

O druhom žalobnom dôvode

- 39 Žalobkyňa tvrdí, že Parlament je povinný platiť jej poplatok na základe ustanovení článku 26 nariadenia o elektrine.
- 40 Treba konštatovať, že hoci nariadenie o elektrine stanovuje daňové povinnosti dodávateľov elektriny voči vnútroštátnemu správnomu orgánu – regiónu Brusel – hlavné mesto – nestanovuje povinnosť konečného spotrebiteľa platiť poplatok svojmu dodávateľovi elektriny. Žalobkyňa sa teda nemôže odvolávať na porušenie takejto povinnosti zo strany Parlamentu.

- 41 Treba uviesť, že toto konštatovanie nie je v rozpore so záverom, že daňový režim týkajúci sa daného poplatku bol navrhnutý a zavedený s cieľom preniesť ho na konečného spotrebiteľa (rozsudok zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko, C-163/14, EU:C:2016:4, bod 48). Treba totiž rozlišovať jednak ciele daňového režimu a jednak existenciu záväznej povinnosti plynúcej z tohto režimu, ktorej nedodržanie by mohlo viesť k vzniku zmluvnej, či dokonca mimozmluvnej zodpovednosti konečného spotrebiteľa voči jeho dodávateľovi elektriny. Pri neexistencii takejto záväznej povinnosti závisí prenesenie poplatku na konečného spotrebiteľa iba od zmluvných vzťahov dohodnutých medzi dodávateľom a konečným spotrebiteľom.
- 42 Ak by sa aj nariadenie o elektrine mohlo vykladať v tom zmysle, že konečného spotrebiteľa zaväzuje k tomu, aby svojmu dodávateľovi platil poplatok vypočítavaný na základe kapacity, ktorú má k dispozícii, tento žalobný dôvod v každom prípade treba zamietnuť.
- 43 Okolnosť, že nariadenie o elektrine neoslobodzuje inštitúcie Únie od poplatku, viedla totiž Súdny dvor k tomu, že rozsudkom zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), rozhodol, že Belgické kráľovstvo si nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 3 druhého odseku protokolu.
- 44 Na základe článku 19 zmluvy však prináleží Všeobecnému súdu ako súdu rozhodujúcemu v sporoch vyplývajúcich z uvedenej zmluvy, aby uplatnil vnútroštátne právo tak, ako by to urobil vnútroštátny súd.
- 45 V dôsledku toho zásada právnej sily rozhodnutej veci, ktorá sa spája s rozsudkom zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), ukladá Všeobecnému súdu povinnosť zdržať sa uplatňovania nariadenia o elektrine a zaviazat inštitúciu Únie na uhradenie poplatku (pozri analogicky, pokiaľ ide o povinnosti vnútroštátnych orgánov, rozsudok z 13. júla 1972, Komisia/Taliansko, 48/71, EU:C:1972:65, bod 7).
- 46 Aj keby žalobkyňa mala v úmysle týmto žalobným dôvodom žalovať Parlament z dôvodu jeho mimozmluvnej zodpovednosti, na takúto argumentáciu sa v rámci žaloby založenej na článku 272 ZFEÚ nemožno účinne odvolávať. Vyššie uvedené úvahy v každom prípade umožňujú zamietnuť tento žalobný dôvod v rozsahu, v akom by bol predložený na tento účel.
- 47 Záver, ku ktorému Všeobecný súd dospel v bode 40 vyššie, navyše nemožno spochybníť okolnosťou, že žalobkyňa je údajne povinná niesť náklady poplatku. Takáto okolnosť totiž nemá vplyv na výklad ustanovení nariadenia o elektrine.
- 48 V tejto súvislosti možno poukázať na to, že jedine žalobkyni prináleží, aby v prípade, že to považuje za opodstatnené, požiadala vnútroštátny súd, na ktorý sa obrátila, aby rozhodol, či oslobodenie, ktoré je Belgické kráľovstvo povinné priznať inštitúciám Únie, vyžaduje, aby boli od takéhoto poplatku oslobodení aj sami dodávatelia elektriny, ak je ich odberateľom inštitúcia Únie.
- 49 Záver vysvetlený v bode 40 vyššie napokon nemožno spochybníť tým, že Parlament a ďalšie inštitúcie Únie údajne súhlasili s tým, že iným dodávateľom elektriny budú poplatok platiť. Takáto okolnosť, ktorá sa opätovne preskúma v rámci tretieho žalobného dôvodu, nemá totiž vplyv na výklad ustanovení nariadenia o elektrine.
- 50 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť ako zjavne nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode

- 51 Žalobkyňa tvrdí, že Parlament neoprávnene odmietol zaplatiť jej poplatok, hoci inštitúcie Únie tento poplatok uhrádzali inému dodávateľovi elektriny – spoločnosti Electrabel. Týmto konaním Parlament údajne porušil zásadu rovnosti zaobchádzania.

- 52 Treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci sa na tento žalobný dôvod, ktorý nie je založený na porušení zo strany Parlamentu zmluvných povinností alebo práva, ktoré je pre zmluvu rozhodné, nemožno účinne odvolávať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 2016, Hydrex/Komisia, T-45/15, neuverejnený, EU:T:2016:151, bod 24 a citovanú judikatúru).
- 53 V každom prípade treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou zásada zákazu diskriminácie alebo rovnosti zaobchádzania, ktorá je všeobecnou právnou zásadou, zakazuje, aby sa s porovnateľnými situáciami zaobchádzalo rozdielne alebo aby sa s rozdielnymi situáciami zaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. októbra 1986, Christ-Clemen a i./Komisia, 91/85, EU:C:1986:373, bod 19; pozri tiež rozsudok z 8. januára 2003, Hirsch a i./ECB, T-94/01, T-152/01 a T-286/01, EU:T:2003:3, bod 51 a citovanú judikatúru).
- 54 V prejednávanej veci musí teda žalobkyňa predovšetkým predložiť dôkazy umožňujúce určiť, že situácia žalobkyne je porovnateľná so situáciou spoločnosti Electrabel.
- 55 V tejto súvislosti z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Cruz Villalón vo veci Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2015:441, body 19 a 24), vyplýva, že zmluva uzavretá so spoločnosťou Electrabel stanovila, že poplatok majú platiť inštitúcie Únie. Žalobkyňa, ktorá vo svojej žalobe okrem iného spochybňuje niektoré body týchto návrhov, nepredkladá žiadny dôkaz, ktorý by umožňoval spochybniť takúto skutočnosť.
- 56 Ako už bolo konštatované (pozri bod 30 vyššie), zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a Parlamentom nestanovuje povinnosť Parlamentu platiť poplatok.
- 57 Žalobkyňa a Electrabel sa tak nenachádzali v porovnateľných situáciách, lebo zmluva, ktorú podpísala žalobkyňa, nestanovuje, že Parlament musí zaplatiť poplatok.
- 58 Okolnosť, že žalobkyňa požadovala od Parlamentu úhradu poplatku, je z tohto hľadiska irelevantná.
- 59 Pre úplnosť treba pripomenúť, že dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania treba uviesť do súladu s dodržiavaním zásady zákonnosti, podľa ktorej sa nikto nemôže vo svoj prospech odvolávať na porušenie práva, ku ktorému došlo v prospech iného (rozsudok zo 4. júla 1985, Williams/Dvor audítorov, 134/84, EU:C:1985:297, bod 14). Keďže požiadavka, aby inštitúcie Únie platili poplatok, bola v rozpore s právom Únie, ako vyplýva z rozsudku zo 14. januára 2016, Komisia/Belgicko (C-163/14, EU:C:2016:4), tomuto žalobnému dôvodu nemožno vyhovieť.
- 60 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí žalobný dôvod treba zamietnuť ako zjavne nedôvodný. V dôsledku toho treba zamietnuť aj návrhy žalobkyne ako celok.

O návrhoch predložených Parlamentom na účely určovacej žaloby

- 61 Parlament predkladá návrhy smerujúce k tomu, aby Všeobecný súd rozhodol, že „požadovanú sumu [je povinný] vrátiť žalobkyňi región Brusel – hlavné mesto“.
- 62 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že príslušnosť Všeobecného súdu v zmysle článku 256 ods. 1 ZFEÚ a článku 272 ZFEÚ rozhodovať o žalobách podaných na základe arbitrážnej doložky so sebou nevyhnutne nesie aj príslušnosť rozhodovať o protinávrhu, ktorý bol podaný v rámci rovnakej žaloby a vyplýva zo zmluvného vzťahu alebo z okolnosti, na ktorej je založený hlavný návrh, alebo má priamy vzťah s povinnosťami, ktoré z hlavného návrhu vyplývajú (pozri rozsudok zo 16. júla 2014, Isotis/Komisia, T-59/11, EU:T:2014:679, bod 265 a citovanú judikatúru).

- 63 V prejednávanej veci však medzi návrhom podaným Parlamentom a zmluvou žiadny vzťah neexistuje, lebo návrh sa netýka vzájomných záväzkov medzi zmluvnými stranami, ktoré zo zmluvy pravdepodobne vyplývajú, ale týka sa prípadných povinností, ktoré má mať vo voči žalobkyni región Brusel – hlavné mesto, ktorý nie je ani zmluvnou stranou, ani stranou sporu.
- 64 Všeobecný súd teda nie je na základe tejto žaloby podanej podľa arbitrážnej doložky príslušný rozhodnúť o návrhoch predložených Parlamentom.
- 65 Predchádzajúci záver by z rovnakých dôvodov platil aj v prípade, ak by sa uznalo, že vzhľadom na svoje znenie môže byť arbitrážna doložka uvedená v článku 20 zmluvy, podľa ktorej „akýkoľvek spor medzi Parlamentom... a zmluvným partnerom týkajúci sa tejto zmluvy, ktorý nebolo možné vyriešiť zmierom, sa predloží Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev podľa článku 255 ods. 1 Zmluvy o založení ES“, základom právomoci Všeobecného súdu alebo Súdneho dvora rozhodovať o určovacej žalobe týkajúcej sa sporu medzi Parlamentom a žalobkyňou v súvislosti s platnosťou, uplatnením alebo výkladom uvedenej zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2015, Planet/Komisia, C-564/13 P, EU:C:2015:124, bod 26).
- 66 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že žalobu treba zamietnuť ako zjavne nedôvodnú z právneho hľadiska a takisto treba zamietnuť návrhy predložené Parlamentom v rámci určovacej žaloby, lebo Všeobecný súd zjavne nie je príslušný o nich rozhodnúť, a to bez potreby ďalšieho konania.

O trovách

- 67 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 68 Keďže žalobkyňa v prejednávanej veci v podstatnej časti nemala úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi, ktoré podal Parlament.
- 69 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania.
- 70 Komisia teda znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamietla.**
- 2. Návrhy Európskeho parlamentu predložené na účely určovacej žaloby sa zamietajú.**
- 3. EDF Luminus znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Parlamentu.**
- 4. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

V Luxemburgu 13. septembra 2016

Tajomník
E. Coulon

Predseda
M. E. Martins Ribeiro